

“Per què no hi ha més música al carrer, si a la gent li agrada tant?”

Jordi Planagumà i Vilamitjana (La Cellera de Ter, 1974) va ser el cantant del grup Van de Kul (1992-2004, tres discos). Des del 2005 dirigeix la Casa de la Música del Gironès. Viu a Anglès

Jordi Planagumà, en un dels bucs d'assaig de l'Espai Marfà JOAN SABATER.

Com va passar de Van de Kul a la Casa de la Música [<http://www.casadelamusica.cat>] del Gironès? El 1997, quan vam publicar el nostre primer disc, vam fitjar amb RGB com a empresa de management, i també vaig començar a treballar-hi com a tècnic de directe o backliner per a Ja T'ho Diré i altres grups. L'any 2000 ja em vaig incorporar a l'oficina de management i produccions de RGB. Entre el 2005 i el 2015 vaig dirigir la sala La Mirona i, entre el 2007 i el 2015, el Black Music Festival. I el 2005 també vam posar en marxa el projecte de la Casa de la Música del Gironès. De fet, durant molts anys vaig estar fent les tres coses alhora... i ara sé que això no es pot fer [riu]. Per als no iniciats, què és la Casa de la Música? És com la Masia del Barça. Si volem tenir artistes i públic

en el futur, els hem de treballar en el present. A Catalunya i a tot l'Estat patim un problema de consum musical. I a la xarxa de les Cases de la Música [Gironès, Manresa, Mataró, l'Hospitalet de Llobregat i Terrassa] estem portant a terme moltes activitats per intentar solucionar-ho. Aparentment, vivim envoltats de música. Sí, però abans tothom cantava, ballava o tocava algun instrument. Ara la música ens arriba per una gran quantitat de canals, generalment associats a la gratuïtat, però nosaltres no la fem, som receptors passius. En altres llocs d'Europa trobar-te música en viu als bars és el més normal del món. Aquí abans la gent també cantava als bars, com ho reivindica ara el festival Càntut de Cassà de la Selva. I hem de tornar a aquí. Diuen que quan va arribar la ràdio es va deixar de cantar. Sí, és cert que la tecnologia pot haver estat un factor, però en altres llocs les tradicions s'han mantingut a pesar dels avenços tecnològics. En definitiva, la música es pot viure fent-la o com a espectador actiu o passiu. Com neix el projecte, el 2005? El punt de partida van ser una sèrie de sales de concerts [La Mirona, Stroika, Clap, Salamandra] i, sobretot, l'observació d'una realitat: l'existència d'un públic potencial, que no és públic encara. Abans, per a molta gent, la música en directe quedava restringida als dies de la festa major i prou. Amb el temps aquesta situació s'ha anat revertint: l'oferta de música en directe ha anat creixent, però la demanda no ha crescut en la mateixa proporció. O millor dit: hi ha uns quants grups que toquen molt i te'ls trobes fins a la sopa, i una gran majoria de grups que pràcticament no pots veure mai enlloc. És perquè la gent no s'arrisca a descobrir nous grups? Si d'entrada aquests grups no tenen un aparador, un lloc adequat per tocar, no els descobrirà mai ningú. A l'Espai Marfà hi ha molts grups assajant als bucs que podrien tocar per a 90 o 100 espectadors. Però on podrien fer-ho? No hi ha circuit de proximitat. A Catalunya es van construir fa uns anys uns equipaments pensats per a una realitat diferent a l'actual: espais per a unes 400 persones que ara resulten massa grans per a aquests grups emergents que volen tocar i que estic convençut que la gent vol veure. A Girona sembla que l'Ajuntament vol potenciar el circuit de proximitat, la música als bars. Sí, però la normativa d'espectacles és molt restrictiva i no facilita gens les coses. S'hauria de canviar la normativa, tant a nivell municipal com de la Generalitat, però també es podrien fer altres coses, com ara portar la música a horaris més diürns. També hi hauria d'haver una política d'ajuts per poder programar grups que no són rendibles. Tot depèn de l'administració? No. La gent també s'hauria d'acostumar a pagar una entrada per veure un concert. Però

si a la festa major tot és gratuït, qui pagarà després una entrada? Abans es pagaven entrades a les festes majors i els envelats. Com es crea aquesta nova sensibilitat per la música? Nosaltres treballem a les escoles i instituts, amb grups i músics novells, i també estem intentant fer coses amb gent gran. Intentem treballar sempre amb entitats socials i culturals i centres educatius. Hem signat un conveni marc entre les cinc cases, les institucions locals que ens donen suport i l'Institut Català de les Empreses Culturals per consolidar la xarxa en els propers anys. Hi ha projectes com ara Rock'in: està plantejat com una escola de rock, amb un programa semblant al Guitar Hero, perquè els alumnes d'institut tinguin un primer contacte amb els instruments, per separat i en grup. Al setembre començarem a Cassà. Avui és el Dia de la Música i els carrers s'ompliran de concerts. Per a nosaltres el Dia de la Música és cada dia. Hauria d'haver-hi més música al carrer i als locals al llarg de tot l'any. Per què no hi ha més música al carrer, si a la gent li agrada tant quan se la troba? Alguna cosa falla.

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 21-06-2018 Pàgina 72

Font del document:

<http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/1415288-per-que-no-hi-ha-mes-musica-al-carrer-si-a-la-gent-li-agrada-tant.html>